

LA “REALITAT PERVERSA” DEL CONFINAMENT DE LES VETLLADORES

Núria Duro, Isabel Launes, Bea Pocino i Marta Fucho (del grup de Vetlladores a Terres de L'Ebre)

En aquesta aturada obligada on hem hagut d'aprendre a fer trobades virtuals, treballs telemàtics i acompanyaments via xarxes, amaga sovint feines que si ja de per si eren invisibles, ara, encara s'accentuen més. Ser invisible en una feina no vol dir no ser-hi i les “vetlladores” en som un gran exemple. La nostra feina queda marcada en un full com a què som l'acompanyament dels infants i joves amb NEE. No en podem ser referents i molt menys, tenir contacte amb les famílies. No avaluem ni som a les coordinacions, però sí que fem la funció d'acompanyament.

Acompanyament és una de les paraules que ressona amb més força i sentit dins de la nostra experiència com a “vetlladores” o monitores de NEE, però hi ha moltes més paraules que defineixen la nostra labor en les escoles: *responsabilitat, creixement, aprenentatge, alteritat, interdependència, vincle...* som importants en el viatge de la vida d'aquests infants i joves i ho som perquè el viatge és interminable...i s'afegeixen d'altres paraules que cada dia que passa es van transformant amb connotacions i matisos interessants per seguir modelant les circumstàncies que ens anem trobant.

La paraula amb més connotacions dins de la nostra professió és **acompanyament**. Si busquem la seva etimologia, aquesta procedeix de company, del baix llatí *companio*, *-onis*, ‘que comparteix el pa’, a partir del nominatiu, mentre que la variant *companyó* prové de l'acusatiu *companionem*. Aquesta aproximació etimològica ens situa en la línia de caminar al costat d'algú que es dirigeix vers un objectiu, on l'objectiu general seria l'autonomia de les persones. [1][H1] (Planella, J. pp.88), però fins a quin punt la nostra tasca està valorada? Hem d'afegir que amb un plantejament d'escola inclusiva la figura de “Monitor/a NEE” (vetllador/a), resulta un suport important que li dóna una categoria al Departament d'Educació.

La nostra figura però, no ha de tenir cap contacte amb les famílies de les persones que ens toca acompanyar... Llavors això resulta totalment incongruent..., ja que les nostres observacions i/o valoracions vers als infants poden ser molt importants, però es perden pel camí. Ni l'equip de l'EAP[2], té en compte en cap cas les nostres aportacions; de fet, ningú ens obliga a fer-les i la nostra feina queda relegada sota la nostra responsabilitat única i exclusiva, ja que les empreses per les quals treballem, no tenen ni idea del rostre que tenim. Les nostres funcions queden escrites en un paper anomenat projecte d'educació inclusiva . El nostre dia a dia té aquesta ambigüitat: fem de suport (educatiu) i tasques que no ens pertanyen però que són necessàries i vitals. Som a les ordres dels tutors i especialistes i com no podria ser d'una altra manera, a les mans de les direccions. I si, també a-com-pa-nyem. Ho fem pels espais del centre, a l'aula, al pati, i fins fa poc a les sortides. Fins fa poc perquè aquesta feina no era ni valorada ni molt menys pagada i moltes de nosaltres un dia vam decidir dir prou. Prou al menysteniment i amb ganes de fer-nos valer. Aquesta aturada, ens ha aturat a nosaltres les vetlladores. De cop i volta, les direccions ja no demanen. Tampoc ho fan els tutors ni els especialistes, ningú se'n recorda de nosaltres i aquesta és, la “realitat perversa”.

Tot i que som qui millor coneixem a aquests infants, la nostra feina se'ls hi ha passat a les famílies. Famílies que molts cops, encara passen el dol del diagnòstic o hi estan en procés. Què hi podem aportar les vetlladores a la feina telemàtica que s'està realitzant des de les escoles??

Com podem fer la nostra feina virtualment si la nostra funció és d'acompanyament? Crec que les respostes les haurien de donar les mateixes famílies. A dia d'avui, aquest acompanyament hauria de ser per a ells i de mitjans no ens en falta. Podem ser de gran ajuda: coneixem els infants de primera mà. Sabem quin és el seu nivell acadèmic, i podem ser la figura de suport que ajudi a conèixer i moure's pels entorns virtuals. Podem i sabem com motivar-los.,i hem de ser l'acompanyament de les famílies. Si la supervisió de les nostres tasques ha de passar pel Departament d'educació, és a dir, passar per les tutories, aquí ens trobaran. No hem desaparegut, mai no ho hem fet, ni volem fer-ho, i menys ara en aquests moments on l'acompanyament és essencial.

[1] Planella, J. (2012) Pràcticum III Primera part. L'ofici d'educador social: una mirada crítica. Dins: Capítol III. L'ofici d'educador com a vinculació amb l'altre. Editorial FUOC. Barcelona. (Pp. 88) [2] Equip D'Assessorament i orientació psicopedagògic. És un servei de suport als centres educatius que atenen bàsicament l'atenció a l'alumnat amb dificultats o amb necessitats educatives especials i les seves famílies.

Tota la informació al moment!

